

การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ
กรณีศึกษาผู้เรียนสาขาวิชาศิลปไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์
The Development of Thai Singing Skills with Karaoke Learning Media:
A Case Study of Thai Music Student, Kalasin College of Dramatic Arts

สุรรัตน์ ลาदनอก* พรพรรณ แก่นอำพรพันธ์ และ จตุพร สีม่วง
Sudarat Ladnok*, Pornpan Kaenampornpan and Jatuporn Seemuang

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 123 หมู่ 16 ถนนมิตรภาพ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40002
Faculty of Fine and Applied Arts, Khon Kaen University 123 Moo 16, Mittraphap Road,
Nai Mueang Sub-district, Mueang District, Khon Kaen 40002
*sudaratl.lad@kkumail.com

Received: 4/02/2026, Revised: 11/03/2026, Accepted: 23/03/2026

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ดำเนินการโดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย โดยการสร้างสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษาผู้เรียนสาขาวิชาศิลปไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ 2) เพื่อประเมินประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการจัดการเรียนรู้ศิลปไทย ให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ผู้วิจัยได้นำกระบวนการวิจัยและพัฒนา โดยมีเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ เอกสารประกอบการฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทย แผนการจัดการเรียน วิดีโอสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะทั้ง 6 เพลง ผลการวิจัยพบว่า การประเมินประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ มีผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1) มีผลคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84.54 และผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยหลังเรียน (E2) มีผลคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 เมื่อพิจารณาภาพรวมในทุกประเด็น พบว่า ผลการประเมินสูงที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 เรื่อง เนื้อหามีความเหมาะสมกับระยะเวลาเรียน และผลการประเมินต่ำที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 เรื่อง ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษรคาราโอเกะและความชัดเจน ซึ่งแสดงออกถึงการกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการทดลองนั้นผู้วิจัยกำหนดไว้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ: สื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ, ทักษะการขับร้องเพลงไทย, ประสิทธิภาพ

Abstract

This research was conducted with the following objectives: 1) to develop Thai singing skills through the creation of karaoke learning media, specifically for students in the Thai Classical Vocal Music department at Kalasin College of Dramatic Arts; 2) to evaluate the efficiency of the karaoke learning media in Thai classical music instruction based on the established 80/80 efficiency criteria; and 3) to study student satisfaction toward the developed karaoke media. The researcher employed a Research and Development (R&D) methodology. The research instruments included Thai singing skill practice documents, lesson plans, and instructional videos for six Thai songs. The research findings revealed that the efficiency evaluation of the karaoke learning media yielded an average formative score (E1) of 84.54% and an average summative score (E2) of 86.67%. These results exceeded the predefined criteria of 80/80. Regarding student satisfaction, the overall assessment across all aspects showed that the highest-rated item was the appropriateness of the content relative to the study duration, with a mean score of 4.90. The lowest-rated item was the

appropriateness of the karaoke font size and clarity, with a mean score of 4.50. These results demonstrate that the experimental timeframe established by the researcher was appropriately defined.

Keywords: Karaoke-Based Learning Media, Thai Vocal Performance Skills, Efficiency.

1. บทนำ

คีตศิลป์ไทย หรือศิลปะการขับร้องเพลงไทย อาจดูเหมือนเป็นศาสตร์ที่เข้าถึงได้ง่ายเมื่อพิจารณาเพียงผิวเผิน ทว่าแท้จริงแล้วกลับเป็นประณีตศิลป์ที่มีความซับซ้อนและจำเป็นต้องอาศัยการวางรากฐานอย่างถูกต้อง แตกต่างจากศิลปะแขนงอื่นที่มีเครื่องมือเป็นรูปธรรม อุปกรณ์สำคัญของการขับร้องล้วนอาศัยกลไกภายในร่างกายที่ละเอียดอ่อน คำว่า “คีต” และ “สังคีต” ซึ่งแพร่หลายมาตั้งแต่ต้นยุครัตนโกสินทร์ จึงได้รับการพัฒนานิยามสู่ศาสตร์แห่ง “การร้องอย่างมีศิลป์” อย่างเป็นระบบคีตศิลป์จึงถือเป็นอัตลักษณ์ทางศิลปะชั้นสูง ซึ่งการศึกษาที่สมบูรณ์แบบต้องอาศัยความแม่นยำทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ เพื่อฝึกฝนความเชี่ยวชาญในการควบคุมอวัยวะภายใน อันจะนำไปสู่การรังสรรค์ความงามแห่งสุนทรียะทางเสียงได้อย่างสมบูรณ์ [1,2]

วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ เป็นสถานศึกษาภายใต้สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จัดหลักสูตรการเรียนการสอนในสาขาวิชาแขนงต่าง ๆ ทั้งด้านนาฏศิลป์ ดนตรี และ “คีตศิลป์” โดยมีเป้าหมายเพื่อมุ่งพัฒนานักเรียนรอบด้าน คือ 1) เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพ เพื่อนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ใฝ่รู้ มีทักษะการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะการคิด วิเคราะห์ 3) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี มีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น 4) เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกันด้วยความรัก และความสามัคคี 5) เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรมและวินัยในตนเอง 6) เพื่อให้ตระหนักและเห็นคุณค่าทางด้านศิลปวัฒนธรรมของ [3] ในส่วนการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้คีตศิลป์ไทย หรือการขับร้องเพลงไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ได้ออกแบบการสอนที่มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญโดยอิงจากจุดหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น ด้วยการขับร้องนั้นถือเป็นผลงานที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นก่อนการดนตรีใดใด นับตั้งแต่มนุษย์เริ่มเปล่งเสียงของตนเองออกมาเป็นภาษา ใช้ในการสื่อสารกันเองในหมู่ของตน การขับร้องเกิดขึ้นมาให้เวลาไล่เลี่ยกันเอง ส่วนการขับร้องเพลงไทย จะแตกต่างไปจากการขับร้องประเภทอื่น คือ การขับร้องเพลงไทย ด้วยลักษณะการเปล่งทำนองอย่างเต็มเสียง และมีการใส่เอื้อน เช่น เอ้อ เออ เอิง เอย เป็นต้น แทนคำร้องในทำนองเพลง รวมไปถึงกลวิธีในบางเพลงที่ต้องใช้กลวิธีพิเศษ ซึ่งผู้วิจัยได้พบปัญหา และอุปสรรคในการเรียนขับร้องเพลงไทยของนักเรียนส่วนมาก จำแนกได้เป็น 3 ประการ ดังนี้ 1) การเปล่งเสียง บางช่วงเพลงนักเรียนไม่สามารถเปล่งเสียงขับร้องตามทำนองเพลงที่ถูกต้องได้ เช่น การขับร้องไม่ตรงทำนองที่ถูกต้อง น้ำเสียง และระดับเสียงยังไม่ความไม่คงที่ การผันเสียงสูงต่ำตามอักขรภาษาไทยไม่ชัดเจน 2) การเอื้อน เสียงเอื้อนไม่ครบถ้วนตามลักษณะที่ถูกต้อง การเอื้อนเสียงยังไม่ชัดเจน เช่น เสียงเออ เสียงเอิง เสียงเอย ตามลักษณะของเพลงไทย และ 3) จังหวะ การขับร้องเพลงไทยจังหวะถือเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ปัญหา คือ นักเรียนเคาะจังหวะไม่ถูกต้องตามอัตราจังหวะที่กำหนด ดังนั้น การจัดการเรียน การสอนจึงควรมีเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจนักเรียนยิ่งขึ้น

ด้วยหลักสูตรการจะบรรจุเพลงให้มีระดับยากง่ายตามลำดับช่วงวัยของนักเรียน คำนึงถึงระดับพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่ต่างกัน หรือเรียกว่าความแตกต่างระหว่างบุคคล บวกกับประเภทของเพลงไทยที่มีหลากหลายประเภท ผู้วิจัยจึงเห็นว่าหากประสงค์จะแก้ปัญหา และอุปสรรคการขับร้องเพลงไทยของนักเรียน ควรคัดเลือกจากเพลงที่ถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรการสอน เพื่อการพัฒนาที่ครอบคลุมปัญหา และอุปสรรคดังกล่าวข้างต้น จึงควรคัดเลือกเพลงที่มีการบรรเลงดนตรีร่วมกับการขับร้องพร้อมกัน เช่น เพลงทะเลาะกลองโยน จากบทโขน เรื่องรามเกียรติ์ ตอน พรหมาศ เพลงระบำนกขามะราปี เพื่อฝึกทักษะให้นักเรียนรู้จังหวะ และทำนองของเพลงด้วย เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาทักษะ และบูรณาการความรู้ให้นักเรียนด้วยโดยการเสริมเนื้อหาการสอนเกี่ยวกับประเภทเพลงไทย โดยการคัดเลือกเพลง ดังนี้ เพลงประกอบการแสดงโขน เพลงประกอบการแสดงละคร เพลงประกอบการระบำ รำ ฟ้อน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาบทประพันธ์วรรณคดีต่าง ๆ ไปพร้อมการฝึกทักษะด้วย ทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนนั้นรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มยิ่งขึ้นอีกด้วย อีกประการ ในปัจจุบันนวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลในปัจจุบันมีการพัฒนามากขึ้น เช่น ปัญญาประดิษฐ์ และเทคโนโลยีเสมือนจริง จึงส่งผลต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีเทคนิคการสอนในรูปแบบที่หลากหลายที่ช่วยกระตุ้นความสนใจ และแรงจูงใจของนักเรียน อีกทั้งช่วยลดข้อจำกัดด้านสถานที่ และเวลาผ่านการสื่อสารแบบไร้พรมแดน ประโยชน์ที่สำคัญที่สุด คือ การเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนจากผู้ถ่ายทอด

ความรู้ ผู้ผู้อำนวยการความสะดวกต่อนักเรียน ส่งผลให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล และเตรียมความพร้อมทักษะที่จำเป็นต่อโลกในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

จากบริบทการจัดการเรียนการสอนศิลปะไทยในปัจจุบัน พบว่า แม้การฝึกปฏิบัติจะมีส่วนสำคัญยิ่ง ทว่ายังคงเผชิญกับข้อจำกัดที่สำคัญ กล่าวคือ การถ่ายทอดทักษะยังคงพึ่งพาผู้สอนเป็นหลักในห้องเรียน และขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ดิจิทัลที่สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถประเมินและฝึกซ้อมทบทวนด้วยตนเองนอกเวลาเรียนได้อย่างมั่นใจ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำมาสู่การสร้างเครื่องมือช่วยสอน “สื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ” มาเป็นสื่อที่ช่วยเสริมระบบการเรียนการสอนภายใต้ชื่อเรื่อง “การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์” ภายใต้แนวคิดการเรียนการสอนจะเป็นประโยชน์สูงสุด หากนักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนและเรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงจะได้ผลดีกว่าการฟังคำบรรยาย หรือการให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นอาจไม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้มากนัก [4] ซึ่งการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์สำคัญในการยกระดับการเรียนการสอนศิลปะไทย โดยบูรณาการเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ากับศิลปะดั้งเดิม ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง พัฒนาทักษะการขับร้องได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการเสริมสร้างทักษะการขับร้อง กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์
- 2) เพื่อประเมินประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการจัดการเรียนรู้ศิลปะไทยกรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์กำหนดไว้ คือ 80/80
- 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

1.2 ขอบเขตการทำวิจัย

- 1) ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
 - เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2568 สาขาวิชาศิลปศึกษา จำนวน 10 คน
 - เป็นนักเรียนที่สนใจด้านการขับร้องเพลงไทย จำนวน 10 คน
- 2) เนื้อหาการวิจัย
 - เป็นเพลงที่ถูกบรรจุในหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษา และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เช่น เพลงทะแยกลองโยน บทร้องจากการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ตอนพราหมณ์ 2) เพลงเต่าเห่ บทร้องจากการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ตอน นางลอย 3) เพลงลาวเดินดง การแสดงละครเรื่อง พระลอ ตอน พระลอตามไก่ 4) เพลงนกจาก เป็นเพลงอัตราจังหวะจตุรัสสองชั้น 5) เพลงระบำนกเขมาประจำปี 6) เพลงระบำดาวดึงส์
 - เป็นเพลงที่มีอัตราจังหวะสองชั้น ที่ขับร้องพร้อมการบรรเลงดนตรี
 - เป็นเพลงประเภท เพลงประกอบการแสดงโขน เพลงประกอบการแสดงละคร และเพลงประกอบการแสดงระบำ รำ ฟ้อน ดังนี้ 1) เพลงทะแยกลองโยน บทร้องจากการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ตอนพราหมณ์ 2) เพลงเต่าเห่ บทร้องจากการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ตอน นางลอย 3) เพลงลาวเดินดง การแสดงละครเรื่อง พระลอ ตอน พระลอตามไก่ 4) เพลงนกจาก เป็นเพลงอัตราจังหวะจตุรัสสองชั้น 5) เพลงระบำนกเขมาประจำปี 6) เพลงระบำดาวดึงส์

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์” เป็นกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development : R & D) โดยผู้วิจัย เริ่มดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2567 เป็นต้นมาโดยการดำเนินการวิจัย เริ่มจากการค้นคว้าศึกษาข้อมูล จากสถาบันการศึกษาฐานข้อมูลวิจัย รวมถึงหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้น มาใช้ในการวิเคราะห์เป็นลำดับต่อไป จนนำมาสู่ขอสรุปการวิจัยโดยสมบูรณ์ ซึ่งทางผู้วิจัย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้มีประชากรซึ่งเป็นนักเรียนในสาขาวิชาศิลปศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ รวมทั้งสิ้น จำนวน 20 คน โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มทดลองก่อนการปฏิบัติจริงเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 10 คน และมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 10 ราย โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

- 1) เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2568 สาขาวิชาศิลปศึกษา
- 2) เป็นนักเรียนที่สนใจด้านการขับร้องเพลงไทย

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) วิดีโอสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ
- 2) เอกสารการฝึกขับร้องเพลงไทย
- 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
- 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนและแบบประเมินการใช้สื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ

2.3 การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) การสร้างและการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ มีดังนี้

2) ศึกษาเอกสารหนังสือ ตำรา วิทยานิพนธ์ ศิลปนิพนธ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือที่สุด มีความสมเหตุสมผล และสามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบคาราโอเกะเพลงไทย

- ศึกษาองค์ความรู้ศิลปศึกษา เรื่องหลักการขับร้องเพลงไทย และวิธีการขับร้องตามเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและการประเมิน พุทธศักราช 2544 โดยหัวใจสำคัญของศิลปศึกษาอยู่ที่การวางตำแหน่งเสียงตามธรรมชาติให้สอดคล้องกับบทบาทของบทเพลง ควบคู่ไปกับการฝึกกำลังเสียงผ่านระบบการหายใจที่ถูกวิธีจากฐานอวัยวะภายใน เพื่อสร้างพลังเสียงที่ใสและมั่นคงสม่ำเสมอ ความไพเราะจึงเกิดขึ้นจากการผสมผสานเทคนิคการเอื้อนที่ถูกต้องตามทางร้องมาตรฐาน เข้ากับการสื่อสารอารมณ์ที่พอเหมาะและสมบูรณ์ตามหลักศิลปะ ทั้งนี้ ผู้เรียนต้องหมั่นสังเกตและฟังเสียงอย่างละเอียดเพื่อปรับปรุงทักษะเฉพาะตน โดยเริ่มจากการจดจำเพลงต้นแบบและฝึกเสียงหลักมาตรฐานทั้ง 4 ลักษณะ อันเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาสู่การขับร้องเพลงไทยประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเชี่ยวชาญและถูกต้องตามแบบแผน

- สร้างคาราโอเกะเพลงไทย ที่ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ สื่อวิดีโอการขับร้องเพลงไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนระหว่างเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

- นำสื่อการจัดการเรียนรู้คาราโอเกะเพลงไทยไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะ

- นำสื่อการจัดการเรียนรู้คาราโอเกะเพลงไทยไปตรวจสอบเนื้อหาความเที่ยงตรง และเครื่องมือที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของสื่อฯ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ คือ 1) เป็นครู อาจารย์ ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 2) เป็นผู้สอนทางด้านศิลปศึกษา หรือด้านวิชาดนตรี และการจัดการศึกษา 3) อายุราชการมากกว่า 20 ปี โดยตรวจสอบความถูกต้องความเที่ยงตรงของโครงสร้าง เนื้อหา การใช้ภาษา รวมถึงความสอดคล้องกับตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ เป็นไปตามแนวทางการเรียนการสอนศิลปศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ต้องมีค่าตั้งแต่ .60 ขึ้นไป หากต่ำกว่า .60 ก็ถือว่าใช้ไม่ได้ แปลงระดับความสอดคล้องให้เป็นคะแนน

- ปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ คือ 1) ควรปรับสีตัวอักษรเป็นสีสบายตา เรียบ ๆ และเหมาะสมกับวัยนักเรียน 2) ควรปรับแบบสังเกตพฤติกรรมเป็นแบบประเมินทักษะ 3) ควรตรวจสอบคุณภาพเสียงให้มีความดัง - เบา ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เมื่อปรับปรุงตามคำแนะนำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากนั้น จึงนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการปฏิบัติจริงที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

- หลังจากนั้น ปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องของชุดการสอน ตามที่พบ และได้รับข้อเสนอแนะหลังการใช้งานกับกลุ่มทดลอง

- นำคาราโอเกะเพลงไทยไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2568 จำนวน 10 คน เพื่อเก็บข้อมูล วิเคราะห์ และสรุปผล

- สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ ที่มีต่อการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะไทย ด้วยคาราโอเกะเพลงไทย กรณีศึกษานักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 10 ข้อ [5]

3) ขั้นตอนการสร้างวิดีโอสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ

- ศึกษาสาระการเรียนรู้ และกำหนดเนื้อหาการจัดการเรียนการสอน
- เรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหา (Story Board) และวิธีการฝึกปฏิบัติ
- ดำเนินการบันทึกภาพและวิดีโอ ตามลำดับเนื้อหา (Story Board) ที่กำหนด
- นำวิดีโอ มาตัดต่อโดยใช้โปรแกรม Adobe Premiere Pro จัดลำดับองค์ประกอบของเนื้อหาให้สมบูรณ์
- นำวิดีโอสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะไปตรวจสอบคุณภาพตามเกณฑ์การประเมินสื่อการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ
- ปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ คือ ปรับสีตัวอักษรเป็นสีสบายตา เรียบ ๆ และเหมาะสมกับวัยนักเรียน และตรวจสอบคุณภาพเสียงให้มีความดัง - เบา ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง และกลุ่มเป้าหมายต่อไป

4) เกณฑ์การประเมินทักษะการขับร้องของนักเรียน ผู้วิจัยหลักการขับร้องเพลงไทยมาหลักในการประเมินการขับร้องเพลงไทย โดยอธิบายดังนี้

- ลักษณะบทกวีที่ใช้ในการร้องเพลงไทย วิทยา ผิวผ่อง [6] ได้กล่าวถึงหลักในการแบ่งคำกลอนสำหรับเพลง นิยมแบ่ง เป็นวรรค ๆ ละ 3 ระยะ 1-2-3 แล้วใส่ทำนองและคำให้ตรงตามประโยคเพลง

- วิธีการร้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและการประเมิน พุทธศักราช 2544 [7] อธิบายถึงพื้นฐานการขับร้องเพลงไทยไว้ว่า การขับร้องเพลงไทยมีพื้นฐาน คือวิธีการขับร้อง การเปล่งเสียงกลุ่มคำที่ทำให้เกิดทางเอื้อน คุณภาพเสียง และรส ความแม่นยำของทำนองหลักซึ่งมีวิธีการขับร้อง ประกอบด้วย 3 ส่วนที่สำคัญ ได้แก่ ส่วนที่ 1 ถ้อยคำ หมายถึง บทประพันธ์ โดยแบ่งถ้อยคำในแต่ละตอนให้ถูกต้องกับวิธีการขับร้อง รวมทั้งคำควบกล้ำ ร, ล ส่วนที่ 2 การเปล่งเสียง หมายถึง การออกเสียงจาก ลำคอ ทรวงอก ท้อง และนาสิกได้ถูกต้องเต็มเสียงอย่างสม่ำเสมอ ส่วนที่ 3 การหายใจ หมายถึง การหายใจได้ถูกต้อง ถูกต้องตามวรรคตอนของการเอื้อนทำนอง และคำร้องโดยไม่ขัดกับลีลาของเพลง หลังจากศึกษาหลักการขับร้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำมากำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการขับร้องของนักเรียนโดยคำนึงความสอดคล้องกับปัญหา และอุปสรรคที่พบ เพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องที่ดีต่อไป โดยกำหนดระดับคุณภาพการประเมินทักษะการขับร้องมีลักษณะ 4 ประการ คือ บทร้อง เสียง ทำนองร้อง (เอื้อน) และจังหวะ ในการประเมินผู้วิจัยจะพิจารณาคุณภาพขับร้องของนักเรียน 3 ระดับเป็นรายบุคคล ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เกณฑ์การให้คะแนนระดับคุณภาพการประเมินทักษะการขับร้อง

เกณฑ์	ระดับคุณภาพ		
	ดี (5)	พอใช้ (4)	ควรปรับปรุง (3)
1) บทร้อง	มีความแม่นยำของบทร้อง ครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อร้องไม่ถูกต้อง 2-4 จุด	เนื้อร้องไม่ถูกต้อง 5 จุด เป็นต้นไป
2) เสียง	ระดับเสียงคงที่ ขึ้นต้น และลงจบ สัมพันธ์กัน น้ำเสียงไม่แหบพร่า	ระดับเสียงไม่คงที่ 2-4 จุด น้ำเสียงมีแหบพร่าเล็กน้อย	ระดับเสียงไม่คงที่มากกว่า 5 จุด น้ำเสียงแหบพร่า
3) ทำนองร้อง (เอื้อน)	ทำนองร้อง หรือเอื้อน ครบถ้วน ถูกต้องตามแบบแผนของเพลง	ทำนองร้อง หรือเอื้อนผิด 2-4 จุด	ทำนองร้อง หรือเอื้อน ผิดเกิน 5 จุด
4) จังหวะ	เคาะจังหวะถูกต้อง ทั้ง 3 ท่อน	เคาะจังหวะผิด 2- 4 จุด	เคาะจังหวะผิด มากกว่า 5 จุด

2.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

2.4.1 วิเคราะห์การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ โดยมีการตรวจสอบคุณภาพของชุดฝึก ดังนี้

- การตรวจสอบความเที่ยงตรงเนื้อหา โดยมอบให้ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเนื้อหา แล้วนำมาทำการหาคะแนนความสอดคล้องของพฤติกรรมกับจุดประสงค์ของการวิจัย (เพื่อวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับวัตถุประสงค์ (IOC)

- การหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) ของแบบประเมินประเมินทักษะการขับร้องทั้งก่อนการใช้เครื่องมือ และหลังใช้เครื่องมือ

- หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบประเมินทักษะการขับร้องทั้งก่อนการใช้เครื่องมือ และหลังใช้เครื่องมือ หมายถึง ผลเฉลี่ยของคะแนน ซึ่งได้จากรวมผลต่างระหว่าง คะแนนแต่ละคะแนน โดยค่าที่ได้ต้องมากกว่า 0

2.4.2 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

- 80 ตัวแรก (E1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ คือ ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมในด้านกระบวนการ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบ/กิจกรรมระหว่างเรียน

- 80 ตัวหลัง (E2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คือ ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมในด้านผลลัพธ์ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

2.4.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ นำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) ของแบบประเมินความพึงพอใจ ทั้งก่อนการใช้เครื่องมือ และหลังใช้เครื่องมือ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบประเมินทักษะการขับร้องทั้งก่อนการใช้เครื่องมือ และหลังใช้เครื่องมือเพื่อนำผลลัพธ์การประเมินความพึงพอใจมาอภิปรายในลำดับต่อไป

3. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษา นักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์หลักไว้ 3 ประการ ประการแรก เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ประการที่สองเพื่อประเมินประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการจัดการเรียนรู้คีตศิลป์ไทย ให้มีประสิทธิภาพ และ ประการสุดท้าย เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ สรุปผลการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

3.1 การพัฒนาสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการเสริมสร้างทักษะการขับร้อง กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

1) เอกสารประกอบการฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทย โดยภายในประกอบด้วย คำชี้แจง เนื้อหาการเรียนรู้ อันได้แก่ ประวัติ บทร้อง และแบบฝึกหัดขับร้องประกอบจังหวะและหน้าทับ

2) แผนการจัดการเรียนรู้

3) วิดีโอสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะทั้ง 6 เพลง ได้แก่ เพลงทะแยกลองโยน เพลงเต่าเห่ เพลงลาวเดินดง เพลงนกจาก เพลงระบำนกเขามะราปี และเพลงระบำดาวดึงส์ อย่างละ 2 ฉบับ คือ แบบสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะที่มีเสียงร้องประกอบ และแบบฝึกหัดขับร้องเพลงไทยที่เป็นคาราโอเกะ

4) การสร้างสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะเพลงไทย ในการสร้างสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะเพลงไทย ผู้วิจัยได้นำกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development : R & D) ของชุมพล เสงี่ยมจันทร์ [8] มาใช้ในการดำเนินงาน โดยอธิบาย ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การสร้างสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะเพลงไทย

ลำดับ	การดำเนินการ
ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการ	- สำรวจปัญหา และความต้องการในการพัฒนาทักษะการขับร้อง ของนักเรียนสาขาวิชาศิลปไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ จึงพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหา ดังนี้ 1) การเปล่งเสียง บางช่วงเพลงนักเรียนไม่สามารถเปล่งเสียงขับร้องตามทำนองเพลงที่ต้องการได้ เช่น การขับร้องไม่ตรงทำนองที่ต้องการ น้ำเสียง และระดับเสียงยังมีความไม่คงที่ การผันเสียงสูงต่ำตามอักขรภาษาไทยไม่ชัดเจน 2) การเอื้อน เสียงเอื้อนไม่ครบถ้วนตามลักษณะที่ต้องการ การเอื้อนเสียงยังไม่ชัดเจน เช่น เสียงเออ เสียงเอ็ง เสียงเอ๋ย ตามลักษณะของเพลงไทย 3) จังหวะ นักเรียนเคาะจังหวะไม่ถูกต้องตามอัตราจังหวะที่กำหนด - ศึกษาค้นคว้าทบทวนการสอนของคณะครูสาขาวิชาศิลปไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ เพื่อตรวจสอบสถิติปัญหา หรือผลการดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ
ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบสื่อการเรียนรู้	- การออกแบบเอกสารประกอบการฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทย 1) เลือกเพลงที่มีการขับร้องพร้อมกับดนตรีบรรเลง (คลอ) ทั้งสิ้น 6 เพลง จากเพลงที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 2) แต่ละบทเพลงประกอบด้วย ประวัติและที่มาของทำนอง บทร้อง และตารางการขับร้องเพลงไทยประกอบจังหวะฉิ่ง 3) สื่อการขับร้องเพลงไทย - การออกแบบวิดีโอสื่อการขับร้องเพลงไทย 1) ผู้วิจัยได้ดำเนินการบันทึกวิดีโอภาพ และวิดีโอเสียงแยกเป็น 2 ไฟล์ 2) นำวิดีโอภาพ และวิดีโอเสียงมารวมเป็นไฟล์เดียวกันโดยโปรแกรม CANVA 3) จากนั้น นำวิดีโอที่ได้มาใส่อักษรวิ่งด้านล่างภาพ โดยโปรแกรม Adobe Premiere Pro 2023 ตามคำร้องในบทเพลงนั้น ๆ 4) เมื่อวิดีโอสื่อการขับร้องเพลงไทยเสร็จสมบูรณ์ จึงทำการอัปโหลดลงแพลตฟอร์ม YOUTUBE เพื่อเตรียมการเผยแพร่สู่ผู้เรียนในลำดับต่อไป - การออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนตามทฤษฎีกฎการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ ร่วมกับวิธีการสอนแบบค้นพบ ซึ่งเป็นการสอนเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ภายใต้ความเชื่อที่ว่า “การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนลงมือกระทำเอง” โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการกระทำ คือ ครูเป็นผู้ถ่ายทอดให้นักเรียนในเบื้องต้น 2) ขั้นการฝึกฝน คือ การเปิดให้นักเรียนฝึกฝนฝึกซ้อมด้วยตนเอง 3) ขั้นการใช้ คือ เมื่อนักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอจนเกิดการชำนาญ จึงได้มีการทดสอบโดยการขับร้องเป็นรายบุคคล 4) ขั้นสร้างแรงจูงใจหรือการเสริมแรงในเชิงบวก คือ เมื่อครูนักเรียนมีพัฒนาการในการขับร้องที่ดีขึ้น ครูมีคำชมและบวกคะแนนเพิ่มเพื่อเป็นการให้กำลังใจนักเรียนว่ามีศักยภาพที่ดีมากขึ้น
ขั้นตอนที่ 3 การวิจัยเชิงทดลอง หรือการนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง	ผู้วิจัยได้นำสื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการปฏิบัติจริง คือ นักเรียนสาขาวิชาศิลปไทย ระดับมัธยมศึกษา เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือปัญหาที่พบ คือ เสียงร้อง และเสียงดนตรีภายในวิดีโอไม่ชัดเจน และอักษรในเอกสารการสอนมีความไม่สม่ำเสมอ
ขั้นตอนที่ 4 การวิจัยเชิงปริมาณ หรือการประเมินผลเพื่อปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง	ผู้วิจัยได้นำผลการใช้สื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ จากนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนปฏิบัติจริงมาประเมินผล และปรับปรุง แก้ไขในจุดต่าง ๆ ที่เป็นข้อจำกัดเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเตรียมความพร้อมในการนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
ขั้นตอนที่ 5 การเผยแพร่สื่อการเรียนรู้ หรือการนำไปใช้	นำสื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย ด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ประเมินประสิทธิภาพสื่อ ประเมินความพึงพอใจ เพื่อนำมาสรุปผลคุณภาพสื่อการเรียนรู้ในลำดับต่อไป

3.2 ผลการประเมินประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ ในการจัดการเรียนรู้คีตศิลป์ไทยแก่นักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

1) ผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1) และหลังเรียน (E2)

ผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1) พบว่า สารการเรียนรู้ เรื่อง เพลงประกอบการแสดงละคร เพลงนกจาก มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 90.50 และสารการเรียนรู้ เรื่อง เพลงประกอบการแสดงโขน เพลงเต่าเห่ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.50 สามารถสรุปได้ว่าการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1) มีผลคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84.54 โดยผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1) ทั้งหมด ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยระหว่างเรียน (E1)

คะแนนระหว่างเรียน E1	สารการเรียนรู้	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
แบบสังเกตพฤติกรรม					
ครั้งที่ 1	เพลงประกอบการแสดงโขน เพลงเต่าเห่	10	20	16.10	80.50
ครั้งที่ 2	เพลงประกอบการแสดงโขน เพลงทะแยกลองโยน	10	20	16.60	83.00
ครั้งที่ 3	เพลงประกอบการแสดงละคร เพลงลาวเดินดง	10	20	17.30	86.50
ครั้งที่ 4	เพลงประกอบการแสดงละคร เพลงนกจาก	10	20	18.10	90.50
ครั้งที่ 5	เพลงประกอบการแสดงระบำ ระบำนกเขมราปี	10	20	17.60	88.00
ครั้งที่ 6	เพลงประกอบการแสดงระบำ ระบำดาวดึงส์	10	20	17.90	89.50
แบบทดสอบ		10	10	6.30	63.00
รวมคะแนน			130		84.54

ในส่วนของการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยหลังเรียน (E2) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คะแนนรวม 30 คะแนน พบว่า ตอนที่ 1 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.70 คะแนน คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 77.00 และตอนที่ 2 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 18.30 คะแนน คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 91.50 สามารถสรุปได้ว่าการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยหลังเรียน (E2) มีผลคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.67 โดยผลคะแนนแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยหลังเรียน (E2) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลคะแนนแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทักษะการขับร้องเพลงไทยหลังเรียน (E2)

คะแนนหลังเรียน E2	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
ตอนที่ 1	10	10 คะแนน	7.70	77.00
ตอนที่ 2	10	20 คะแนน	18.30	91.50
รวมทั้งสิ้น	30 คะแนน		86.67	

3.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะของผู้เรียน เมื่อพิจารณาภาพรวมในทุกประเด็น แล้วนั้น ผู้วิจัย พบว่า ประเด็นพิจารณาที่ 9 เนื้อหามีความเหมาะสมกับระยะเวลาเรียน มีผลการประเมินสูงที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และประเด็นพิจารณาที่ 2 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษรคาราโอเกะและความชัดเจน มีผลการประเมินต่ำที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 โดยในประเด็นดังกล่าวผู้วิจัยจะได้นำไปพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไขรูปแบบสื่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป โดยผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะทั้งหมด ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ

ที่	ประเด็นพิจารณา	$\bar{X}$	(S.D.)	ผลการประเมิน
ด้านที่ 1 สื่อแบบฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทย				
1	ความเหมาะสมของคุณภาพเสียงอยู่ในระดับที่พอดี	4.60	0.49	มากที่สุด
2	ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษรคาราโอเกะและความชัดเจน	4.50	0.81	มาก
3	ความเหมาะสมของบทเพลงในการฝึกทักษะการขับร้องของนักเรียน	4.70	0.46	มากที่สุด
4	ความเหมาะสมของรูปแบบ (แสงสี ฉาก เครื่องดนตรี)	4.60	0.66	มากที่สุด
5	ความเหมาะสมกับความน่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
ด้านที่ 2 เอกสารประกอบการฝึกขับร้องเพลงไทย				
6	วัตถุประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
7	เนื้อหาหลักสูตรได้รับการวางแผนและจัดเตรียมไว้เป็นอย่างดี	4.70	0.46	มากที่สุด
8	หลักสูตรมีปริมาณเหมาะสม	4.55	0.66	มากที่สุด
9	เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระยะเวลาเรียน	4.90	0.30	มากที่สุด
10	มีการลำดับเนื้อหาอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมเข้าใจง่าย	4.80	0.40	มากที่สุด
ด้านที่ 3 การจัดการเรียนการสอน				
11	ผู้สอนส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ	4.80	0.40	มากที่สุด
12	ผู้สอนแจ้งรายละเอียดการสอน หัวข้อการสอน และการประเมินผลอย่างชัดเจน	4.70	0.46	มากที่สุด
13	เอกสาร/สื่อการสอนประกอบการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสม	4.60	0.49	มากที่สุด
14	การวัดและประเมินผลการศึกษา มีความเหมาะสมและเที่ยงตรง	4.70	0.46	มากที่สุด
15	หลักสูตรที่จัดไว้สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่	4.80	0.40	มากที่สุด

3.4 อภิปรายผล

การวิจัยและพัฒนาสื่อคาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย สามารถอธิบายโดยแบ่งเป็นประเด็น ดังนี้

1) การบูรณาการกระบวนการวิจัยและพัฒนา (R&D) อย่างเป็นระบบการใช้โมเดลการวิจัยของชุมพล เสมอพันธ์ (2552) ช่วยให้การพัฒนามีโครงสร้างที่ชัดเจน ตั้งแต่การสำรวจปัญหาทางงานจริงไปจนถึงการประเมินประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นการสร้างความมั่นใจได้ว่าสื่อที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง สามารถตอบโจทย์ปัญหาของผู้เรียนในวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ได้อย่างตรงจุด ไม่ใช่เพียงการสร้างสื่อตามความเข้าใจของผู้สอนเพียงฝ่ายเดียว

2) การออกแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและทฤษฎีการเสริมแรงผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดของทิสนา แคมมณี และกฎแห่งการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ มาสร้างลำดับขั้น “การกระทำฝึกฝนใช้-เสริมแรง” [9] ซึ่งช่วยในการปรับเปลี่ยนบทบาทครูจากผู้บรรยายมาเป็นผู้สนับสนุน และการใช้ “การเสริมแรงเชิงบวก” (คำชมและคะแนน) ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายลดความประหม่าในการขับร้องเดี่ยว และกระตุ้นให้นักเรียนอยากพัฒนาศักยภาพตนเองอย่างต่อเนื่อง

3) การผสมผสานทฤษฎีศาสตร์และจิตวิญญาณตามหลักครุฑทัวม ประสิทธิกุล การสอนคิดศิลป์ในงานวิจัยนี้ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงเทคนิคการเปล่งเสียง แต่ยังปลูกฝัง “คุณสมบัติภายใน” ทั้งอริยาไยที่นอบน้อมและการดัดน้ำเสียงกังวานตามธรรมชาติออกมา เป็นการช่วยให้นักเรียนพัฒนาให้มีระเบียบวินัย มีจิตวิญญาณในการรักวิชา ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการอนุรักษ์และถ่ายทอดศิลปะชั้นสูงให้คงความงดงามตามแบบแผน

4) มาตรฐานการประเมินที่เที่ยงตรงตามหลักเกณฑ์การกำหนดเกณฑ์ 4 ด้าน (บทร้อง, ออกเสียง, ทำนอง/เอื้อน, จังหวะ) ตามมาตรฐานดนตรีไทย พ.ศ. 2544 และหลักการแบ่งวรรคตอนของวิทยา ผิวผ่อง ซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจมาตรฐานความสำเร็จที่ชัดเจน (Transparency) สามารถเตรียมตัวฝึกปฏิบัติได้อย่างมีทิศทาง ส่งผลให้การประเมินผลสะท้อนถึงทักษะที่แท้จริงและเป็นที่ยอมรับตามหลักวิชาการคิดศิลป์

5) ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้แบบค้นพบ ผลลัพธ์ E1/E2 ที่สูงถึง 84.54/86.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 เป็นเครื่องยืนยันว่าสื่อคาราโอเกะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงและการแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยสื่อชุดนี้ไม่ได้จำกัดประโยชน์เพียงแค่นักเรียนวิชาเอกเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้เรียนวิชาโทหรือผู้สนใจทั่วไป ช่วยให้การต่อเพลงยาวและการฝึกซ้อมซ้ำๆ เป็นเรื่องที่เข้าถึงง่ายและเห็นผลสัมฤทธิ์เป็นรูปธรรม [10,11]

6) การต่อยอดพัฒนาจากผลการประเมินความพึงพอใจ โดยผลที่สูงมากในด้านความเหมาะสมของเวลาเรียน (4.90) และข้อเสนอแนะเรื่องขนาดตัวอักษร (4.50) เพื่อนำข้อมูลนี้ไปพัฒนาเรื่องการจัดเวลาเรียนหลังคาบปกติโดยไม่บังคับ ช่วยลดความ

กวดขันและส่งเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ส่วนข้อจำกัดด้านเทคนิค (ขนาดตัวอักษร) จะเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียในอนาคตให้รองรับการใช้งานผ่านหน้าจอที่หลากหลาย เพื่อประสิทธิภาพสูงสุดในการมองเห็นและจดจำเนื้อเรื่อง

4. สรุปผลการวิจัย

4.1 สรุปผล

การวิจัยและพัฒนา (R&D) เรื่องการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ บทร้องที่สมบูรณ์, ระดับเสียงที่สัมพันธ์กัน, ทำนองร้องหรือการเอื้อนตามแบบแผน และจังหวะที่ถูกต้องตามอัตราจังหวะ ผลการศึกษาพบว่าสื่อคาราโอเกะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีค่าสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน ร้อยละ 84.54 และหลังเรียน ร้อยละ 86.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ สำหรับการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อความเหมาะสมของเนื้อหาและระยะเวลาเรียนสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 4.90) ในขณะที่ประเด็นขนาดตัวอักษรและความชัดเจนของสื่อควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม (ค่าเฉลี่ย 4.50) สรุปได้ว่าสื่อดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมศักยภาพการขับร้องตามหลักคีตศิลป์ไทยและเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นรูปธรรม

4.2 ข้อเสนอแนะ

4.2.1 ข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎี

1) การขยายขอบเขตทฤษฎีการสอนคีตศิลป์ โดยประยุกต์ใช้สื่อคาราโอเกะกับ “เพลงเถา” ช่วยสร้างองค์ความรู้ใหม่ในการจัดลำดับความซับซ้อนของเนื้อหาให้สอดคล้องกับพัฒนาการตามช่วงวัย

2) การบูรณาการทฤษฎีมัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้ โดยการใช้แอนิเมชันและหลักการออกแบบเรขาคณิตเป็นการเสริมความแข็งแกร่งให้กับทฤษฎีการรับรู้ข้อมูล เพื่อลดภาระทางปัญญาและเพิ่มประสิทธิภาพการจดจำ

4.2.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) เพื่อเพิ่มประสบการณ์ผู้เรียน โดยเลือกใช้ตัวอักษร และการจัดวางที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องและสัญลักษณ์ทางดนตรีได้ชัดเจน ลดความเหนื่อยล้าทางสายตาขณะฝึกปฏิบัติ

2) การสร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยนำเทคนิคแอนิเมชันมาใช้ในการอธิบายเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือเป็นนามธรรม (เช่น ประวัติเพลง หรือเทคนิคการเอื้อน) เพื่อกระตุ้นความสนใจและทำให้บทเรียนมีความน่าติดตาม

5. กิตติกรรมประกาศ

งานวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยด้วยสื่อการเรียนรู้คาราโอเกะ กรณีศึกษาผู้เรียนสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์” สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องด้วยการได้รับความอนุเคราะห์ในการให้ความช่วยเหลือ มอบคำแนะนำ และข้อเสนอแนะจากคณาจารย์ทุกท่าน จึงนำมาสู่ความสำเร็จในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. กิตติศักดิ์ สินธุโคตร อาจารย์มยุรี ฟอนรัตติ และอาจารย์ชูลี เมธาศุภสวัสดิ์ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ให้คำแนะนำในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และท้ายที่สุด ขอขอบพระคุณครอบครัว และกัลยาณมิตรทุก ๆ ท่านที่คอยสนับสนุนทุกประการ เป็นกำลังใจ และช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา

6. เอกสารอ้างอิง

- [1] ท้วม ประสิทธิ์กุล (2529). หลักคีตศิลป์, [ม.ป.ท: ม.ป.พ.].
- [2] ชัยทัต โสพระขรรค์. (2560). คีตศิลป์ไทย: ที่มา ความหมาย และความหลากหลายแห่งนิยาม. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 4(1), pp 45-64.
- [3] สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. (2567). หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (หลักสูตรปรับปรุง) พุทธศักราช 2567 ประเภทวิชาศิลปกรรม, นครปฐม : สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- [4] มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2528). เอกสารการสอนชุดวิชา วิทยาการการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2), นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- [5] เกียรติศักดิ์ โพธิ์ศิริ. (2567). การพัฒนาชุดการสอนปี่ใน ขั้นพื้นฐาน ตามแนวทางสำนักครูเทียบ คงลายทอง สำหรับนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา. [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

- [6] วิทยา ผิวอ่อน. (2563). ชุดฝึกการขับร้องเพลงไทยสำหรับพัฒนาศักยภาพผู้ขับร้อง, นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม.
- [7] สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. (2544). เกณฑ์มาตรฐานคณตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน, นนทบุรี: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- [8] ชุมพล เสมานันท์. (2552). รูปแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R & D). วารสารวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก, 10, pp. 94-104.
- [9] ทิศนา แคมมณี. (2554). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 7), กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [10] ศิวรัฐ เล่อยิ้ม. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบ วินัยของนักเรียน ประถมศึกษา. [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต], จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ
- [11] มานิตย์ อาษานอก. (2561). การพัฒนาและหาประสิทธิภาพ ประสิทธิผลของนวัตกรรม สำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 1(2), pp. 9-18.